

отъ синкавъ мраморъ, връзъ която изкусното длето на майстора бѣ издълбало името на царь Иваница.

На отиване за „Свети Петъръ и Павелъ“, Борилъ избра най-кѣсия пѣтъ, като слѣзе откъмъ северната порта.

Но на връщане пишно царско шествие се разстла покрай Етъра, нагоре къмъ Боярски рѣтъ — за да може ликуващиятъ народъ да поздрави на воля своя новъ господарь, да утоли алчното си любопитство къмъ великолепната и рѣдка гледка. Все пакъ редица войскари заграждаха пѣтя, по който щѣше да мине Асѣнь Борилъ, като удържаха съ мѣжа напираситѣ тѣлпи.

За пръвъ пѣтъ следъ увѣнчанието си царьтъ щѣше да се покаже открито на народа. А съ тѣлещия подъ привидното доволство бунтъ, бѣше още твърде опасно узурпаторьтъ да се показва така дръзко на заплахата отъ незнайна кама или стрела, безъ защитата на бойни доспѣхи.

Съ твърде чудни и злокобни предзнаменования бѣше започнала тази 1208 година. На 30 януарий слънцето се бѣ раздѣлило на три. А презъ февруарий се бѣ появила кървава опашата звезда, която вещаеше смъртъ на владѣтель.

Наистина, на 16 февруарий единъ рицарь на графь дьо Тулузъ бѣ извършилъ начувано дѣло, като бѣ убилъ съ меча си папския легатъ въ земята на фрѣзитѣ — Пиеръ дьо Каstellнау. Но това не бѣше все пакъ смъртъ на владѣтель. И всѣки господарь се топѣше въ скрита боязнь, очаквайки всѣки мигъ незнайна рѣчка да послужи за проводникъ на Сждбата.

Затова сега царь Асѣнь Борилъ се мѣчеше да потули задъ благоволителна усмивка бързата трѣпка, която разкривяваше бледото му, слабо лице. Безцвѣтнитѣ му очи тайно хвърляха взоръ встрани, дирейки първи да зърнатъ движението на измѣната, знакъ на предателство.

Но, заплененъ въ пѣстроцвѣтната игра на кадифянитѣ и сатенени талази, на скѣпитѣ камъни и златото, народьтъ мълчеше, забравилъ да поздрави своя царь. Тукъ-таме само се издигаха несмѣли възклицания, смѣсени съ виковетѣ на войската и куманитѣ, тукъ-таме само се развѣваха калпацы и женски кърпи.